

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **AGROBET CZ, s.r.o.**, se sídlem Kozinova 1, Poděbrady, zastoupené JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Žitná 12, Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2016, č. j. 48 Af 21/2016 - 40, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2016, č. j. 48 Af 21/2016 - 40, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 10. 2016, č. j. 48 Af 21/2016 - 40, vyhověl žalobě a uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o stanovení daně ve věci daně z přidané hodnoty žalobkyně za zdaňovací období říjen 2015 v rozsahu, v němž tato daň není dotčena rozsahem probíhající daňové kontroly uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění, jejichž předmětem byl nákup a prodej komodity řepkový olej.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V podání ze dne 23. 11. 2016 stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh odůvodnil tím, že rozsudek krajského soudu je zcela ojedinělým rozhodnutím, které se dosud v praxi správních soudů nevyskytnulo. Předmětný rozsudek svými důsledky nastoluje otázky, na které daňové zákony, praxe správců daně nebo judikatura správních soudů nedávají odpověď. Má rovněž za to, že uložená povinnost je nesplnitelná, protože pokud by podle něj postupoval, jednal by nezákonně, čímž by ohrozil zákonnost všech dalších navazujících rozhodnutí. Mohla by vzniknout újma i samotné žalobkyni, neboť by jí mohla být částečně vyměřena daň ve výši, které se nedomáhala. O dani by již nemohlo být vedeno další dokazování, protože by se do její výše promítl „prozatímní“ výsledek kontrolního zjištění, který by založil překážku věci rozhodnuté. Přiznáním odkladného účinku by žalobkyni podle stěžovatele nemohla vzniknout žádná újma.

Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 29. 11. 2016, v němž uvedla, že s návrhem stěžovatele kategoricky nesouhlasí,

neboť to by se mělo s účelem a smyslem institutu žaloby na ochranu proti nečinnosti. Nesouhlasí s tím, že stěžovatel fakticky požaduje to, aby soud aproboval jeho nečinnost. Poukázala na to, že daňovým subjektům v případě jejich žalob proti rozhodnutím ve věci zajištění daně nejsou odkladné účinky žaloby přiznávány s odůvodněním, že by došlo k vyprázdnění účelu zajišťovacího příkazu, tudíž není důvod v obdobné situaci vyhovět správci daně. Žalobkyně tvrdila, že v důsledku postupu stěžovatele se dostala do bezvýhodné právní situace, která ji fakticky donutila ukončit obchodování s komoditou surový řepkový olej, aniž by jí stěžovatel nejméně do března 2016 sdělil konkrétní důvody. Pokud stěžovatel hovoří o tom, že napadený rozsudek představuje zcela ojedinělé rozhodnutí, nemůže tím být z povahy věci ohrožen důležitý veřejný zájem, když nehrozí žádné systémové problémy při správě daní. Měla za to, že krajský soud veškeré obavy stěžovatele ohledně vytvoření překážky věci rozhodnuté rozptýlil v odůvodnění předmětného rozsudku.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohly výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí u tohoto stěžovatele vést k velmi závažným až nevratným následkům.

Ve smyslu právě uvedeného tak lze konstatovat, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek, tj. kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých s rozhodnutím krajského soudu, nese v dané věci stěžovatel (zde žalovaný). Hrozbu *nepoměrně větší újmy* musí stěžovatel dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti - kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud má přitom za to, že stěžovatel neprokázal, že by mu v důsledku výkonu rozsudku krajského soudu hrozila nepoměrně větší újma než žalobkyni. Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na svou rozhodovací praxi (viz. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2006, č. j. 6 Ans 1/2006 – 63), podle které *„je-li v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu uložena soudem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé (§ 79 odst. 1 a násl. s. ř. s.), je již pojmově vyloučeno, aby vydáním rozhodnutí vznikla správnímu orgánu nenabraditelná újma, odůvodňující přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“* S ohledem na tento závěr je zjevné, že Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku

pokračování

jeho kasační stížnosti, neboť stěžovatel jako důvod pro jeho přiznání poukazuje pouze na obtíže spočívající v samotné realizaci rozsudku krajského soudu ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Nejvyšší správní soud k tomu dále uvádí, že vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu správní orgán obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen – újmou správního orgánu proto nemůže naplňovat to, že je narušen zájem na výběr daní a že je předmětné daňové řízení v důsledku rozsudku krajského soudu „zkomplikováno či ohroženo“, jak fakticky namítá stěžovatel (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58).

Z tohoto důvodu není naplněna jedna ze dvou kumulativních podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. v podobě tvrzení a prokázání vzniku nepoměrně větší újmy pro stěžovatele, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zdejší soud se proto již druhou podmínkou nezabýval.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou podmínky obsažené v ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. splněny.

Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu